

var, at en løsning på landbrugsområdet ikke kom til at spærre for Østudvidelsen. Og jeg vil godt slutte af med, at det er klart, at det, der har været centralt for Venstre, har været, at man har holdt tungen lige i munden og har koncentreret sig og prioriteret Østudvidelsen, så den kunne blive en realitet.

Så har der været, f.eks. på et område som landbruget, en løsning, som vi måske ikke er så begejstret for, men sådan er vilkårene. EU bygger på kompromiser. EU bygger på, at vi bøjer os mod hinanden. Det har vi været indstillet på i Venstre, og jeg vil godt slutte af med at sige, at vi fortsat vil arbejde for, at et frit, forenet, demokratisk og sikkert Europa skal være målet.

Henrik Dam Kristensen (S):

Der er god grund til at sige tillykke til Europa med udvidelsen. Det lykkedes ganske flot under det danske formandskab at få udvidelsen i hus i december her i København. Når det gælder udvidelsen, synes jeg også, der er grund til at anerkende det danske formandskab. I en kombination af dygtig politisk ledelse og med et stort embedsapparats indsats så lykkedes det heldigvis.

Kl. 15.05

Dermed er drømmen om et fredeligt Europa, der kan samle sig om at udvikle velfærd for dets borgere, rykket nærmere. Hvis vi vil, får vi nu mulighed for i vores verden at sikre noget så vigtigt som fred, demokrati og stabilitet. Faktisk giver udvidelsen nogle helt unikke muligheder, som ingen generationer før os har haft.

Nu er det så op til befolkningerne i udvidelseslandene via folkeafstemninger i de fleste af dem at bekræfte optagelsen. Her kan vi vel ikke gøre så meget ud over at ønske held og lykke samt udtrykke ønsket om, at vi gerne ser, at alle deltagerlande også siger ja.

Udvidelsen er selvfølgelig ikke kun et resultat af det sidste halve års indsats. Det startede tilbage i 1993 med de såkaldte Københavnskriterier. Det daværende topmøde under ledelse af daværende statsminister hr. Poul Nyrup Rasmussen lagde de rammer, hvorunder ansøgerlandene skulle kvalificere sig til medlemskabet.

Utallige gange op gennem 1990'erne har Danmark forsvaret ansøgerlandenes interesser. Vi accepterede f.eks. ikke, da det så ud til, at alle ansøgerlande ikke ville blive tilbudt medlemskab på samme tid. Vi insisterede, vi var stædige, vi holdt fast i, at der ikke skulle efterlades nogen tilbage på perronen. Det var en rigtig strategi, og den lykkedes så her i december.

Det var også den tidligere regering, der holdt fast i Østersøamarbejdet, og som gennem en målrettet indsats ikke mindst over for de baltiske lande var med til at forbedre deres muligheder for optagelse. Det er også min opfattelse, at Kommissionen gennem forløbet har spillet en både aktiv og væsentlig rolle. Så ved fælles hjælp lykkedes det heldigvis.

Der var områder, hvor det ikke lykkedes for det danske formandskab. Sådan er det selvfølgelig altid. Jeg vil gerne nævne et par enkelte eksempler.

Det første område er ikke et sted, hvor man måske kan sige, det ikke lykkedes, men hvor jeg synes, at løsningen er betænkelig. Alle var godt klar over, at når det gælder landbruget, var der specielle problemer. Ikke mindst Polen gjorde det klart for os alle sammen.

Alle, tror jeg, havde stor forståelse for, at noget skulle gøres. Det rigtige kunne jo desværre ikke lade sig gøre, nemlig en reel reform af EU's landbrugspolitik. Det er i øvrigt en sag, som vi hurtigt skal vende tilbage til, og hvor vi glæder os til at se et offensivt dansk udspil for målet om at få ændret den nuværende landbrugspolitik også så hurtigt som muligt. Det må stadig væk stå fast.

Men den løsning omkring landbrugsproblematikken, som formandskabet valgte, tror jeg kommer til at give os problemer i fremtiden. Løsningen med, at nogle af midlerne i landdistriktspuljen nu kan sendes ud som en check til landmændene, er både kortsigtet og dårlig. I stedet for at udvikle landdistrikterne, som der er så hårdt brug for, bliver der nu sendt en check ud til den enkelte landmand, hvilket dermed vil vanskeliggøre den strukturudvikling, som langt de fleste af ansøgerlandene jo nødvendigvis må i gang med.

Det andet element i løsningen, som kan give vanskeligheder i fremtiden, er renationaliseringen af den fælles landbrugspolitik. Det er nu introduceret i EU-politikken. Med beslutningen kan der nu ydes national støtte til landmændene i de nye medlemslande, og dermed tror jeg, et princip er blevet knæsat.

Jeg frygter virkelig, at hvis og når det lykkes at få gennemført en landbrugsreform, vil der være flere lande, som vil sige: Denne reform kommer ikke til at gælde for vores landmænd. De vil selv nationalkompensere deres landmænd, og dermed får vi ikke den fulde effekt af en reform. Man kan ikke sige, at landbrugspoli-